

Младата Сара веќе седум години оди по истата патека во шумата, од пролет до есен собира печурки, кои потоа ги продава во една кафеана. Не се зближува со никого и не го напушта својот печуркарски реон. Само одвреме-навреме оди кај својот психијатар за да ја потврди својата урамнотежена душевна состојба. Затоа и веста за смртта на мајка ѝ не го менува нејзиниот живот. Оди на погребот, се среќава со двајцата браќа, од кои одамна се отуѓила, и пак се враќа в шума. Но, она што само матно се исцртува на површина, клекоти под површината. Онака како што плодното тело на печурката што излегува од почвата, претставува само незначителен дел од еден огромен организам, од огромниот свет на печурките, сокриен од нашите очи, под површината.

„Како би можела со зборови да го кажам она што се случи оној пат пред многу години? Како би можела да ја опишам темницата во својата внатрешност. Како воопшто би можела да се обидам да го преведам тој ужас во зборови?“. Роман за тоа дека една прекрасна печурка може да се изеде во целост иако имала гнил супстрат. За тоа дека едно навидум прекрасно семејство, внатрешно може да биде сосема гнило.